

Prou! Més sotracs, no!

Benjamí Barberà

Una política centralista i insensible envers la perifèria, barrejada amb el vassallatge d'algunes autonomies, pot fer estralls al si d'una llengua afeblida com és el català. Llengua prohibida durant el franquisme, autoritzada en el procés de la transició i que, a hores d'ara, es desenvolupa i progressa no tan de pressa com voldríem.

Jo gosaria dir que durant la transició va ésser tractada com calia. Un decret reial otorgava a l'Institut d'Estudis Catalans l'autoritat acadèmica per tot l'àmbit lingüístic català.

Des d'aleshores ençà, tot i que hi ha hagut progressos, també podem parlar de passos enrera prou significatius:

Al País Valencià, l'Estatut d'autonomia diu que la llengua pròpia dels Països és el valencià. S'afrofitava doncs aquest fet per crear l'Acadèmia de la Llengua Valenciana.

Pel que va a les Illes -açò és ben recent- malgrat que el seu Estatut diu que la llengua pròpia és el català i que correspon a la universitat la funció d'assessorament i consulta, creen l'Institut d'Estudis Baleàrics amb la funció d'esdevenir l'autoritat lingüística.

No ho entenc! Quan els convé val l'Estatut, quan no els convé l'ignoren. Això se'n diu, si més no, incoherència. D'una banda fan proclamacions a favor de la diversitat lingüística, d'altra banda potencien o creen allò que duu a la fragmentació. Això sí, emprant procediments democràtics. Sembla que els polítics que hem patit i ens toca patir volen una llengua dividida i escapçada.

Serà perquè una llengua catalana, unida, forta, vigorosa i tutelada per les universitats els capfica?

En qualsevol cas, cal que estiguem a l'aguait. El drac ferotge encara és a la cantonada i podria fer-ho trontollar tot -ho escrivia en el Tossal Gros nº 32-. Ara mateix, com ens diu encertadament el nostre benvolgut col·laborador Carles G en l'últim Tossal Gros, el drac esmentat ens tira el baf al nassos. Jo, atesos els fets ans comentats, ho corroboro. Esperem que no sigui més que el baf i que la letàrgia en què roman el porti a la mort, cobejada aquesta per tots els qui estimen la nostra llengua.

Si el Rei En Jaume aixecara el cap no ho suportaria.

Desmitificant el mite, Sant Valentí era el Patró dels estafadors.

La influència nord-americana s'entesta en potenciar Sant Valentí com a patró dels enamorats, en detriment de les atribucions de Sant Jordi, que n'ha estat el patró a Catalunya des de qui sap quan. El santoral català, vincula aquest sant a una feina no gaire ben vista: és conegut com a protector dels estafadors, malpagadors i enredaires. Potser avui dia aquest sant podria ampliar el seu patronatge a oficis dedicats a les altes finances i a la gestió de l'economia pública. En qualsevol cas, entenem que a Sant Valentí no li agradi la gent a qui protegeix, però que no li tregui la feina a Sant Jordi.

És un escrit que m'ha enviat la revista Pedra Seca del Patronat de Sant Galderic -cabanespedrasseca@wanadoo.es-

Tots saben que els nord-americans són els amos del món: fan i desfan governs arreu del planeta sempre per interessos econòmics, engeguen guerres innecessàries incomprensibles i inútils - no dic justes perquè cap guerra ho és, la vida humana ha d'ésser per sobre de qualsevol altre tipus d'interès-. A Irak, malgrat el degoteig de morts innocents, no ha arribat l'estabilitat ni crec que hi arribi a curt termini. D'altra banda, l'amenaça terrorista segueix essent com un tió d'un foc mal apagat que s'encen amb més força quan bufa el vent, i de vents de ben segur en bufaran. La violència és una espiral cada vegada de més abast, la millor fàbrica d'odis per destruir la vida.

Però no vull seguir parlant d'aquest tema perquè m'enrabió i sé que no puc aconseguir res. Els governants que ens han mentit -alguns almenys ho han reconegut- per justificar aquesta guerra no haurien de seguir per més temps.

Bé, pareix que a més a més de tot lo anterior, que és molt de greu, també van tenir quelcom a veure amb potenciar Sant Valentí com a patró dels enamorats.

Benjamí Barberà